

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉZ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per
drukregel.

TONGEREN, DEN 27 MEI.

Frankrijk.

Ontslag van M. Thiers.

Kiezing van M. Mac-Mahon tot president der Republiek.

De tijdingen welke ons uit Frankrijk toekomen, zijn van het grootste gewicht. M. Thiers, de president der fransche republiek, heeft zijn ontslag gegeven en is door M. Mac-Mahon vervangen geworden.

Het ontslag van M. Thiers werd aangenomen met 368 stemmen tegen 339, dus met een meerderheid van slechts 29 stemmen.

M. Mac-Mahon is met 390 stemmen tot president der republiek gekozen, tegen 1 stem, welke aan M. Grevy werd gegeven. Al de overige leden hebben zich bij die stemming onthouden.

M. Mac-Mahon heeft dan ook, niet zonder tegenstand, het presidentschap aangenomen. De tegenwoordige ministers zullen tot nader orde in functie blijven.

Rond middernacht, bij het eindigen van de avondzitting der Nationale Vergadering, heeft de menigte de gedeputeerden, toen deze de zaal verlieten, ontvangen met de kreten van « Leve M. Thiers! Leve de Republiek! »

Daarna begaf de menigte zich naar het presidentschap, waar zij eenige oogenblikken bleef staan, roepende: « Leve M. Thiers! » Vervolgens ging zij vreedzaam uiteen.

Een-en-vijftig afgevaardigden, leden van den republikeinschen Bond, hebben het volgende manifest getekend:

« Burgers, in den toestand, welke door den huidige politieke crisis aan Frankrijk is gemaakt, is het van 't hoogste belang, dat de rust niet worde verstoord. Wij bezweeren u, alles te vermijden wat van aard is, om de openbare ontroering te vermijden.

« Nooit was de kalmte noodzakelijker; blijft kalm; het heil van Frankrijk en der republiek hangt er van af. »

Er heerscht eene buitengewone beweging in al de wijken van Parijs; de plaats gehad hebbende verandering wordt overal luidrechtig besproken.

BRIEF VAN MAC-MAHON.

Parijs, 25 mei.

Het *Journal Officiel* kondigt het ontslag aan van M. Thiers, en deelt de benoeming mede van maarschalk Mac-Mahon, als president der republiek.

Het ontslag van M. Calmon, als prefekt van Parijs, is aangenomen.

Mac-Mahon heeft eenen brief aan de Nationale Vergadering geschreven, waarin hij zegt te zullen gehoorzamen aan den wil der Nationale Vergadering, welke als gevolmachtigde der nationale souvereiniteit handelt.

Het presidentschap der republiek aannemen, is eene zware verantwoordelijkheid op zich laden, maar met Gods hulp en de genegenheid van het leger, dat altijd het leger der wet en de ondersteuning der brave lieden geweest is, zal men gezamenlijk tot de geheele bevrijding van het grondgebied en de herstelling der zedelijke orde geraken.

Wij zullen den binnenlandschen vrede en de grondbeginselen waarop de samenleving rust, bewaren; hierop geef ik u mijn woord als eerlijk man en soldaat.

MAARSCHALK MAC-MAHON.

Ziehier eenige levensbijzonderheden over maarschalk Mac-Mahon, welke thans tot president der republiek is gekozen:

Maarschalk Mac-Mahon, hertog van Magenta, is geboren te Sully, departement Saône-et-Loire, op 13 juli 1808 en stamt af van eene oud katholieke en iersche familie, welk haar lot verbond aan dit van het huis Stuart.

Als zoon van een paar van Frankrijk, die persoonlijke vriend was van Karel X, werd hij in 1825 in de militaire school van Saint-Cyr opgenomen, en nam zijne eerste proeven in den oorlog tegen Algerië. Hij was aide-de-camp van generaal Achard, bij het beleg van het kasteel van Antwerpen in 1831, werd hij tot kapitein bevorderd in 1833 en keerde met dien graad naar Afrika terug.

Hier onderscheidde hij zich door talrijke pperre feiten, onder ander in 1837, bij de storming van Constantine, waarna hij als tenant-kolonel bij de jagers te voet overgeplaat werd. Op 24 april 1845 kreeg hij de sultetten van kolonel voor het 41 linie en hij

was brigade-generaal in 1848 voor het distrikt Tlemcen. Hij werd verheven tot divisie-generaal den 6 juli 1852 en grootkruis van den Eere-Ligioen in november 1855, daar hij reeds in augusti 1853 tot groot-officier van dit orde verheven was.

In april 1857 werd hij uit Algerië naar Parijs ontboden en in augusti daaropvolgende tot bevelhebber eener divisie-infanterie benoemd, die met het korps van maarschalk Bosquet naar den Krim moet vertrekken. Op 8 september viel hem de gevaarvolle eer te beurt, om de versterkingen van den Malakoff toren te overerven, daar die versterkingen de sleutel waren van Sebastopol.

Niettegenstaande de herhaalde en woedende aanvallen der Russen, behield hij de veroverde positie, die eindelijk allereindere poging opgaven om de Franschen uit hunne veroverde stellingen te verjagen. Voor dit heldenfeit was het grootkruis van het Eere-Ligioen en later een senateurs-zetel de welverdiende belooning.

In 1857 voerde Mac-Mahon als generaal het bevel over eene divisie infanterie, tijdens de expeditie tegen de Kabijlen, waarbij hij de Kabijlen uit hunne ongenaakbaarste stellingen verjoeg. Kort daarop werd hij tot opperbevelhebber der land en zeemacht in Algerië benoemd.

Van het begin des nieuwen oorlogs in Italië, die op 23 april 1859 verklaard werd, nam hij het bevel over het tweede korps van het leger der Alpen en nam een aanzienlijk deel in de overwinning van Magenta, op 4 juni. Op het slagveld zelf werd hij tot hertog van Magenta en maarschalk van Frankrijk verheven.

Na als vertegenwoordiger van Frankrijk bij de kroning van Wilhelm III, tot koning van Pruisen, in 1861, aanwezig te zijn geweest, werd hij verheven tot bevelhebber van het 3^e legerkorps, in vervanging van maarschalk Canrobert, en bij keizerlijk besluit van 1 september 1864, werd hij tot gouverneur-generaal van Algerië benoemd.

Hij vertrok onmiddellijk naar zijn nieuwen post en in zijn eerste proklamatie legde hij het program der keizerlijke denkbeelden bloot, welke op de fransche kolonie zouden toegepast worden. Het stelsel beoogde de oprichting van een arabisch koninkrijk, dat echter met meer gelatenheid dan goed gevolg nageleefd werd. De volksplanting verloor dadelijks in waarde en in plaats van naar Algerië uit te wijken, zochten zoowel fransche als andere europesche landverhuizers hun heil in Amerika.

In de fransche kolonie heerschte in volle kracht het persoonlijk gouvernement, waardoor de volkpansters afgeschrikt werden, om daar een goed heenkomen te zoeken, en de vreeselijke hongersnood welke dit zelfde jaar over geheel de landstreek woedde, veranderde de inboorlingen in wezenlijke menscheneters. Niettegenstaande alle aangewende pogingen van Mac-Mahon, wilde het nieuwe arabisch koninkrijk geen wortel schieten en hoewel de bezittingen van de landstreek slechts eenmaal aan Keizer Napoleon betwist werd, bleef Frankrijk toch in het onverdeelde bezit der slecht bevolkte provinciën.

In 1860 deden de leden van den stam Culed-Sidi-Cheik een inval op de fransche bezitting, van uit de Sahara, maar zij werden weldra terug naar de overgrote zandwoestijn gedreven en sedert dien wapperde de fransche vlag ongestoord op al de torens der versterkingen.

Wat het aandeel betreft, hetwelk door maarschalk Mac-Mahon genomen is, in den fransch-duitschen oorlog van 1870-71, het is onnoodig hierop weer te keeren, daar dit nog versch in ieders geheugen ligt.

De berichten van dezen morgen, melden dat nergens in Frankrijk de rust is gestoord geworden.

Uit Lyon was echter de tijding aangekomen, dat de troepen aldaar, door generaal Bourbaki, gekonsigneerd waren; de radikale opperhoofden worden van nabij bewaakt.

De verder gegeven combinatie des ministeries werd dezen middag nog niet bevestigd.

Volgens men wilde, zou er een verbond bestaan tusschen de rechterzij en de Bonapartisten. Deze laatste eischen de niet-kiezing van den hertog van Aumale, als president; de verwijdering uit het kabinet van den hertog Audiffred-Pasquier, en dit om het rapport door hem gemaakt, over de leverancien onder het keizerrijk; verder de toekenning der portefeuille van financiën aan M. Magne.

Volgens de combinatiën in omloop, werd aan ieder dezer punten toegegeven en van daar het misnoegen der Orleanisten. In hoeverre dit alles waarheid is, zullen wij later zien.

Alles blijft op zijn vreedzaamste toegaan: zal dit duren? De radikale bladen zijn het eens te zeggen, dat er eigenlijk niets veranderd is, dan

de naam van den president.

Volgens de *Gazette de France* zou M. Thiers in den loop van verleden zaterdag, Mac-Mahon gezien hebben, en bij hem hebben aangedrongen het presidentschap aan te nemen, indien hij over dit geval uitspraak zou hebben te doen.

M. Thiers zou zondag ten 2 ure, Versailles hebben verlaten en zich gevestigd hebben in een huis toebehoorende aan mevrouw Thiers, in de rue d'Aumale, 14.

De rent is gisteren tot 87,85 geklommen; maandag werd zij aan 90,19 20 aangeboden.

Uit de departementen zijn al de tijdingen voortreffelijk; Lyon en Marseille zijn kalm. Te Bordeaux heeft Mac-Mahon's proklamatie een voortreffelijken indruk gemaakt.

Welke snelheid! roept een korrespondent, in de parlementaire gebeurtenissen en welke ontkenning! Drie zittingen in éénen dag! Drie bliksemslagen! Des morgens werd M. Thiers gehoord; in den namiddag is hij veroordeeld; in den avond heeft hij zijne straf reeds ondergaan en is zelfs reeds vervangen!

TOESTAND IN PARIJS.

Nog nooit heeft er eene ontroering geheerscht dan die waarvan Versailles het tooneel geweest is; tijdens de drie laatste zittingen der Nationale Vergadering. De beweging bij de beruchte zitting van 29 november, dus eenige dagen na de lezing der boodschap, waaruit het ontslag van M. Thiers is voortgevloeid en die de uitroeping van Mac-Mahon tot president der republiek voor gevolg had, schijnt gering bij die welke zaterdag onder de rustige bewoners van Versailles heerschte.

Eene menigte die zonder overdrijving op 4000 man mag gerekend worden, verdrong zich rond de raadszaal der Nationale Vergadering, besprak de voorvallen van den dag, giste naar den waarschijnlijksten uitslag der beraadslaging en oordeelde, elk volgens zijne overtuiging, over de gevolgen der op handen zijnde voorvallen.

Tot de Nationale Vergadering werd echter niemand toegelaten zonder eene inkomkaart, en eene sterke wacht infanterie en politie-agenten hielden de menigte in bedwang, welke echter, zooals reeds gezegd is, zich zeer kalm gedroeg, niettegenstaande al zijne ontroering. De statie van *Saint-Lazare* waar den trein uit Versailles te Parijs stilstond, was de heele zaterdag 's avonds te klein, om de onafzienbare menigte te bevatten en waardoor de reizigers zich niet dan met de grootste moeite een toortocht baanden.

Zoo ook was het op de boulevards, waar talrijke patrouilles voet- en peerdenvolk rondkruisten, terwijl in elke straat van Parijs, alle vijf minuten de regelmatige stappen der linietroepen of het getrappel der paarden gehoord werden. Onaangezien al die beweging en de sterke ontroering, werd echter nergens de orde in het minst gestoord.

Het is onmogelijk eene beschrijving der boulevards te geven. De door elkander zoekende menigte geleek aan eene ontstuwige zee, waar de boven het hoofd geheven dagbladen, als zoovele zeilen van met het onweer in aanraking zijnde, schepen konden aanzien worden.

Ten 7 ure was de doortocht tusschen de *rue Drouot* en de *rue Le Peletier* onmogelijk geworden. De voorbijgangers drongen er zich in dichte drommen samen om de getimproseerde redenaars aan te luisteren, die dan ook wel eens zeer hevige woordenwisselingen met den opgepraapte staatspreker uitdaagden.

Te midden van die verwarde tooneelen liepen de politieagenten zonder te weten waarheen; zij werden van links naar rechts verdrongen en het gebruikelijke verzoek aan de burgers, om hunnen weg te vervolgen, ging voor deze lieden verloren, die ooren noch oogen hadden, dan voor de met onrust verwachte gebeurtenissen. Van tijd tot tijd daagde eene patrouille peerdenvolk op, die dan met den sabel in de vuist er in gelukte, zich een doortocht te banen, welke achter de hoeven der paarden weer toestroomde, juist als het vaarwater van een stoomboot zich onstuimig sleet, na de doorvaart van den waterreus.

Ten 9 ure was de groote toeloop naar de statie *Saint-Lazare* teruggekeerd. De politie-agenten gelukten er in het volk in de overgrote zaal der *Pas-Perdus* te besleuten en ten 10 ure, bij het aankomen van den trein uit Versailles, brachten de reizigers de tijding van het ontslag van M. Thiers als president der republiek aan.

Een oogenblik verloren de politie-agenten door die mededeeling hunne overmacht, maar weldra verdrongen zich de nieuwsgierigen nitsluitend rond de nieuwsaanbrengers, en de nieuw aangekomen reizigers konden niet dan met de

grootste iaspanning tot aan het raampje doordringen om hunne plaatsen te bespreken.

Nu liet zich het geschuifel van een anderen in aantocht zijde trein uit Versailles hooren, en een oorverdoovend *ha!* beantwoordde het geluid van de lokomotief. De deur wordt geopend, eenige reizigers, waaronder verscheidene afgevaardigden en dagbladschrijvers, treden de wachtzaal binnen en worden begroet met den kreet: « Leve M. Thiers! »

Maar die kreten worden zoo oproerig en de menigte welke zich tot dan toe bedaard gedragen had, wordt zoo indringend en werpt zich met zulk geweld op de reizigers, dat er bevel gegeven wordt tot ontroering der zaal.

De agenten snijden de menigte in tweeën; het eene wordt naar de *rue de Rome* en het tweede naar de *placo du Harva* achteruit gedreven. De bevelen zijn zoo juist gegeven en de maatregels zoo nauwkeurig uitgevoerd, dat in drie minuten tijds de geheele zaal ontroimd is.

Er zijn slechts vier kwaadwilligen aangehouden, wier overtreding echter niet grof mag geheeten worden.

Generaal de Geslin die van 's morgens 11 ure in de statie verbleef, vertrekt naar de kazerna *de la Pépinière* en keert weldra vandaar terug met zijne troepen. De omliggende straten worden bezet en de laatste trein uit Versailles, die ten 1 uur 's nachts aankomt, kan zonder belemmering zijne reizigers afzetten.

Deze morgen vroeg reeds, waren eenige portiers bezig met hunne keldergaten open te breken. Een hunner uit den omtrek der *rue Taillout* en de *rue du Helder*, was hieraan vlijtig bezig met behulp van een grooten hamer, toen een voorbijganger hem vroeg: « Wat duivel jongen, doet ge daar? »

— Maar M. ik maak dat allemaal open. Wij zijn nu niet meer bang om afgebrand te worden. Mij dunkt dat onze kelders al lang genoeg naar eenige verluchting gewacht hebben, daar het van gisteren twee jaar geworden is, dat Mac-Mahon de *communards* uit hun laatste schuilhoek vredeef. Leve de nieuwe president!

Op die kleine beurs van zaterdag avond was door de ontroering der ernstige voorvallen eene belangrijke daleu ontstaan, vooral op de rente 5 0/0. een oogenblik zelfs was de koers gedaald tot beneden 87 fr.

Maar dezen morgen, zodra de benoeming van maarschalk Mac-Mahon tot president der republiek algemeen gekend was, ontstond er eene krachtige opbeuring en ten 11 ure 's morgens werd de 5 0/0 reeds gevraagd aan 88.50, dus eene verhooging van 65 centiem op de officiele sluitingskoers van gisteren.

De volgende plakkaart is te Parijs aangeplakt: *De president der republiek aan de prefekten, Het verdruwen der Nationale Vergadering, heeft mij tot het presidentschap der republiek geroepen.*

De bestaande wetten en instellingen zullen in niets gekrenkt worden.

Ik waarborg de stoffelijke orde en ik reken op uwe waarkaamheid en uwe vaderslandsliovende medebulp

Vandaag nog zal het ministerie samengesteld worden.

Versailles, 25 mei 1873.

De president der republiek,
Maarschalk MAC-MAHON,
hertog van Magenta.

Spanje.

De Carlisten blokkeeren Mansera, welke plaats weigert eene oorlogsbelasting te storten. Nabij de stad zijn de lijken van twee personen gevonden, op welkers borst het volgende opschrift prijkte: « Zij poogden don Alfonso te vermoorden. »

Van oogenblik tot oogenblik wordt een samen-treffen tusschen het republikeinsche leger en de groote strijdskrachten der Carlisten in Navarra onvermijdelijker. Van den uitslag welke dit gevecht zal opleveren, hangt grotendeels het welgelukken of de ondergang der plannen van don Carlos af. Cabecillas Dorregaray Camats en Olla zijn echter mannen, die onder een hoofd als de grijze generaal Eliso niet gewillig het veld zullen ontruimen, voor het geval dat hunne macht mocht te kort schieten tegenover de krachten der generaals Novillas en Velardo.

Te Berga zijn soldaten in opstand gekomen. Zij hebben gepoogd hunne kolonel te vermoorden.

Dorregaray, Ollo en Lizarraga hebben Bazton verlaten en rukken op naar Puerto, Telate, Arichulegui en Penaptua zijn nog steeds over de Carlisten bezet.